

Misha

Una vesprada de març del 1980, dos homes són asseguts un al costat d'un altre al pub Highwayman de Comber, una ciutat xicoteta prop de Belfast. Un dels dos, evidentment, va bufat. L'altre s'alça i se'n va al wàter. El borratxo el segueix. Al cap d'uns minuts s'escolten crits i el primer home ix del wàter i s'adreça indignat al cambrer. Diu que l'home begut ha intentat assaltar-lo sexualment i demana que s'avise la policia. Quan aquesta arriba el sergent mira la documentació de l'assaltant i enrogeix. Immediatament crida a la central per demanar instruccions. Acaba de detenir ni més ni menys que sir Maurice Oldfield, el cap del MI6, la branca de l'espionatge militar britànic considerada com la més secreta de les diverses oficines d'espies del govern de Sa Majestat.

Com si hagueren tocat un xiulet, ràpidament les altres branques dels serveis secrets (particularment el MI5 del Ministeri de l'Interior i la Branca Especial de Scotland Yard) es llancen a una desenfrenada cursa de dossiers sobre l'homosexualitat del seu col·lega. El 12 de juny del 1980 sir Maurice dimiteix i un any després mor de càncer. El silenci durà set anys.

I al cap d'aquests set anys l'escenari es trasllada a Berlín. En la capital de les dues alemanyes, Marcus Misha Wolf és apartat del seu càrrec de cap de la STASI.

La carrera de Misha és la més extraordinària de l'espionatge mundial de la postguerra i el nom d'aquest fill d'un escriptor comunista de la república de Weimar sona com un dels candidats més fermes al Ministeri de l'Interior. Ningú entén què ha passat fins que el *Bild*, el diari preferit del KGB a l'hora de filtrar notícies, anuncia cinc mesos després que Misha ha estat destituït perquè mantenia relacions estretes amb un transvestit londinenc de nom Wikky de Lambray. I perquè el tal (¿la tal?) Wikky era l'amant més constant d'aquell sir Maurice, cap del MI6, detingut per un escàndol sexual en un pub de barri de l'Ulster. El transvestit pagà tan altes relacions amb una sobredosi d'heroïna i Wolff aprofità la destitució per a carregar-se el sistema polític de la RDA en un discurs premonitori que anunciava, dos anys abans, la caiguda del mur.

La setmana passada, després d'un curt exili moscovita, un jutge de la RFA ordenava la detenció del més gran espia de la postguerra. Suposant que el transvestit que tenia dos amants tan ben triats no fos millor encara que ell. Que també és possible.

Vicent Partal

Qüestió de nacionalitats

Com fruita tardana d'estiu s'ha abocat sobre les estovballes la major part de les qüestions relacionades amb les convivències a l'estat espanyol de les nacions sense estat que l'integren: concretament el País Basc i Catalunya. Els orígens de la polèmica, perquè de polèmica n'hi ha, es troben en la caiguda de l'imperi soviètic. Per a alguns polítics del Principat -Àngel Colom el capdavantier- la independència dels Països Bàltics és el senyal de sortida per a una cursa que ha de portar a la independència de Catalunya. El Sr. Colom en una conferència de premsa a Madrid, que va reunir 300 periodistes, va tornar amb el seu exemple "lituà", i així que va ser preguntat per "l'operativa" dels seus projectes, es decantà per un referèndum que començaria a la Catalunya Nord i després baixaria fins a Alacant i les Illes. Des de les altes instàncies, per boca de l'honorable Jordi Pujol, es va fer el símil de Catalunya amb Lituània. Aquesta va ser la part de la seva afirmació que va recollir la premsa sensibilitzada de Madrid, aquesta mateixa premsa va excloure la segona part de la frase: "...però Espanya no és l'URSS". El president de la Generalitat ha tornat a proclamar la seva adhesió al projecte d'una Espanya unida que reconegui el "fet diferencial".

Durant el debat, on no ha deixat de participar Felipe González en la seva compa-

reixença a TV, ha posat en circulació personatges tan sinistres i ridículs com el president d'Extremadura Rodríguez Ibarra; el mateix que assigla el desenvolupament de Catalunya al fet que durant el règim franquista Catalunya havia espoliat Extremadura. És el mateix personatge que, lluitant davant del reconeixement diferencial, ha dit que "no es poden tenir dues llengües sense tenir dues boques.."

Estem en retrocés. Mentre que en la resta de l'estat no es reconegui que Mercè Rodoreda, per posar un exemple, sigui inclosa en la llengua i la cultura espanyola no deixarem de mortificar des dels llocs que reclamen una certa seriositat, i em refereixo a les paraules de Gregorio Salvador. "L'Europa cap a la qual anem no pot ser un reflex dels temps en els quals s'oblivia a utilitzar la *llengua de l'imperi*."

Les peticions d'independència han de ser considerades, com fa moltes dècades, la rèplica a les enormitats dels separatistes.

Fabià Estapé

